

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa S.G. i D.G.
przeciwko C.I.N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wymienione, kwalifikowane, przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie.

Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Pozwany powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., tj. potrzebę wykładni art. 74 § 2 k.c. w zakresie rozumienia zwrotu: „fakt dokonania czynności prawnej jest uprawdopodobniony za pomocą dokumentu” oraz oczywistą zasadność skargi.

Badając wystąpienie pierwszej ze wskazany przesłanek należy zwrócić uwagę, że skarżący przyznał, iż przepis art. 74 § 2 k.c. stanowił już przedmiot wypowiedzi Sądu Najwyższego, jednak, w jego ocenie, sposób rozumienia powołanego zwrotu nie został dostatecznie sprecyzowany. Nie jest to jednak wystarczający powód do przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania skoro skarżący nie przedstawił argumentacji prawnej obejmującej, co najmniej wskazania wątpliwości, jakie powołany przepis wywołuje. Pozwany przytacza rozważania doktryny oraz judykatury, nie wykazuje jednak, że jego interpretacja nastęrcza trudności, czy też wywołuje rozbieżności w orzecznictwie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. oraz z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.). Biorąc pod uwagę, że wykładni powołanego przepisu Sąd Najwyższy dokonywał już wielokrotnie (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2004 r., II CK 527/03; z dnia 28 czerwca 2007 r., IV CSK 110/07; z dnia 24 kwietnia 2008 r., IV CNP 6/08; z dnia 14 października 2009 r., V CSK 109/09; z dnia 9 grudnia 2015 r., II CSK 859/14 - nie publ.), a skarżący nie wykazał dostatecznie potrzeby uzyskania kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego, brak jest podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z tej przesłanki.

Analiza uzasadnienia kolejnej wskazanej przez skarżącego przesłanki, oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, również nie prowadzi do wniosku o jej wystąpieniu. Ta przesłanka występuje wówczas, gdy mamy do czynienia z rudymenarnymi błędami sądu w zakresie stosowania prawa materialnego czy też procesowego, widocznymi od razu, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Skarżący tego nie wykazał.

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016 r., poz. 1668).

jw